



SLOVENSKÁ REPUBLIKA

## UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 724/2013-10

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 11. decembra 2013 predbežne prerokoval sťažnosť J. H., t. č. vo výkone trestu, zastúpeného advokátom JUDr. J. G., T., vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 17 ods. 1 a 2 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, podľa čl. 8 ods. 2 a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd, ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Trnave sp. zn. 5 Tos 80/2013 zo 16. júla 2013 a jemu predchádzajúcim postupom a takto

### **r o z h o d o l :**

Sťažnosť J. H. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

### **O d ô v o d n e n i e :**

#### **I.**

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 6. novembra 2013 doručená faxom a podaním doručeným 8. novembra 2013 doplnená sťažnosť J. H., t. č. vo výkone trestu (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátom JUDr. J. G., T., vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 17 ods. 1 a 2 a čl. 46 ods. 1

Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), podľa čl. 8 ods. 2 a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Krajského súdu v Trnave sp. zn. 5 Tos 80/2013 zo 16. júla 2013 (ďalej len „uznesenie zo 16. júla 2013“) a jemu predchádzajúcim postupom.

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že rozsudkom Okresného súdu Piešťany (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 1 T 13/2009 z 10. januára 2011 bol sťažovateľ odsúdený pre zločin útoku na verejného činiteľa podľa § 323 ods. 2 Trestného zákona a zároveň mu bol uložený úhrnný trest odňatia slobody v trvaní 4 rokov a 6 mesiacov.

Pri ukladaní trestu okresný súd postupoval podľa § 41 ods. 2 časti vety za bodkočiarkou Trestného zákona a trest mu bol uložený v takto zvýšenej trestnej sadzbe odňatia slobody.

Nálezom ústavného súdu sp. zn. PL. ÚS 106/2011 z 28. novembra 2012 „bola zrušená veta za bodkočiarkou v ustanovení § 41 ods. 2 Tr. zák., ktorou sa prikazovalo súdu ukladať trest odňatia slobody nad jednu polovicu trestnej sadzby určenej podľa prvej vety § 41 ods. 2 Tr. zák.“.

Podľa sťažovateľa strata účinnosti ustanovenia § 41 ods. 2 Trestného zákona, vety za bodkočiarkou v spojení s čl. 125 ústavy a s § 41b ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) je skutočnosťou skôr súdu neznámou podľa § 394 ods. 1 Trestného poriadku, ktorá napĺňa dôvod obnovy konania v predmetnej veci. Sťažovateľ preto podal v tejto veci na okresnom súde návrh na obnovu konania v jeho veci vedenej pod sp. zn. 1 T 13/2009.

Okresný súd uznesením sp. zn. 1 Nt 44/2013 z 22. mája 2013 (ďalej len „uznesenie z 22. mája 2013“) sťažovateľov návrh zamietol. Krajský súd sťažnosť sťažovateľa proti uzneseniu z 22. mája 2013 zamietol uznesením sp. zn. 5 Tos 80/2013 zo 16. júla 2013.

Uznesením krajského súdu zo 16. júla 2013 a jemu predchádzajúcim postupom došlo podľa sťažovateľa k porušeniu jeho základného práva na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 1 a 2 ústavy (čl. 8 ods. 2 listiny), práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (čl. 36 ods. 1 listiny), ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Sťažovateľ namietal, že krajský súd „obišiel obranu sťažovateľa vyjadrenú v sťažnosti zo dňa 18. 6. 2013 a nevysporiadal sa s ňou“ a odôvodnenie uznesenia krajského súdu zo 16. júla 2013 podľa neho „budí zdanie, že sťažovateľ sťažnosť neodôvodnil“. V uznesení krajského súdu zo 16. júla 2013 podľa sťažovateľa absentuje zákonné a ústavne konformné odôvodnenie rozhodnutia, v ktorom by sa tento súd vysporiadal s obranou sťažovateľa, čím došlo k porušeniu „ústavného princípu zákazu ľubovôle v rozhodovaní, preto je potrebné takéto rozhodnutie považovať za stojace v rozpore s čl. 36 ods. 1 Listiny, ako i s čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd“.

V konaní pred krajským súdom sťažovateľ predložil takúto argumentáciu:

*«Neopodstatnenosť skúmania zrejme nepomeru trestu*

*Základnou otázkou v predmetnej veci je to, či možno pôvodný trest odňatia slobody, ktorý bol uložený na základe protiústavného, a teda nezákonného ustanovenia Tr. zák., skúmať z pohľadu, či je pre odsúdeného primeraný.*

*Ak by sme pripustili takýto záver, tak by sme akýkoľvek nezákonný stav, nezákonnú situáciu alebo nezákonný dôkaz v trestnom konaní mohli v priebehu trestného konania konvalidovať, čo však súdna prax nepripúšťa (poukazujem na rozhodnutia NS SR 2 Tdo 37/2011, 3 Toš 7/2008 a 2 Tdo 28/2012, z ktorých je celkom jednoznačné, že sa to urobiť nedá).*

*Keďže súd v danej veci preskúmal primeranosť trestu uloženého podľa protiústavného ustanovenia, v podstate konvalidoval nezákonný stav a „prekryl ho“ posudzovaním trestu v rámci obnovy konania, čo nie je možné (pozri napr. rozhodnutie NS SR č. k. 2 Tdo 28/2012 zo dňa 26. 6. 2012).*

*Nemôže platiť a neplatí, že z nezákonného možno urobiť zákonné, to je vylúčené. Okrem toho, trest takto neposudzuje zákonný sudca v trestnej veci odsúdeného, ale iný*

*sudca (§ 397 ods. 2 Tr. por.), čo je výrazným zásahom do práva odsúdeného na zákonného sudcu, jedine ktorý môže, podľa súhrnu platných právnych noriem bez prihliadania na protiústavné ustanovenie, rozhodnúť o treste pre odsúdeného (a to prípadne aj rovnakom).*

*O takomto treste nemôže rozhodovať iný sudca alebo senát, ako sa to stalo v danej veci.*

*Je porušením práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd ak niekto, okrem zákonného sudcu, posudzuje primeranosť uloženia trestu v trestnom konaní, ktorý nebol zákonným sudcom uložený v súlade so zákonnými ustanoveniami Tr. zák..*

*Jednoducho povedané, z nezákonného uloženia trestu nemožno dospieť k záveru, že je uložený zákonne, z nezákonného v zásade nemožno urobiť niečo zákonné, vymyká sa to akýmkoľvek zásadám logického myslenia a uplatňovaným zásadám trestného konania v súdnej praxi.*

*Zrejmý nepomer k závažnosti činu a pomerom páchatel'a*

*Podľa odôvodnenia rozhodnutia súdu, súd nezistil podmienky obnovy konania s poukazom na závažný charakter trestnej činnosti, pre ktorú odsúdený trest vykonáva a preto, že neexistujú skutočnosti, ktoré by naznačovali, že pôvodne uložený trest by bol v zrejmom nepomere k závažnosti činu alebo pomerom páchatel'a.*

*Prvostupňový súd však vôbec neodôvodnil z tohto pohľadu svoje rozhodnutie, hoci uviedol, že nevyhovelo návrhu odsúdeného práve z vyššie uvedeného dôvodu, ktorý len skonštatoval, so stanoviskom obhajoby sa nezaoberal.*

*Takýto postup súdu, je možné považovať za postup, v ktorom absentuje zákonné a ústavne konformné odôvodnenie rozhodnutia v zmysle čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky.*

*Ak odôvodnenie rozhodnutia neobsahuje vysporiadanie sa s obranou obvineného/odsúdeného, sú právne závery súdu porušením ústavného princípu zákazu ľubovôle v rozhodovaní, preto je potrebné takéto rozhodnutie považovať za stojace v rozpore s čl. 36 ods. 1 Listiny, ako i s čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.»*

Sťažovateľ následne ústavný súd požiadal, aby vydal nález, v ktorom vysloví, že jeho základné práva podľa čl. 17 ods. 1 a 2 a čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 8 ods. 2 a čl. 36 ods. 1 listiny, ako aj právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru boli uznesením krajského súdu zo 16. júla 2013 a jemu predchádzajúcim postupom porušené, zruší uvedené uznesenie a prizná mu náhradu trov konania v sume 331,12 €.

## II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí senátu bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Predmetom konania pred ústavným súdom je namietané porušenie základných práv podľa čl. 17 ods. 1 a 2 a čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 8 ods. 2 a čl. 36 ods. 1 listiny, ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením krajského súdu zo 16. júla 2013 a jemu predchádzajúcim postupom. K porušeniu označených práv malo dôjsť v dôsledku toho, že mu jeho trest odňatia slobody bol uložený na základe právneho predpisu, resp. jeho časti, ktorá neskôr stratila v dôsledku nálezu ústavného súdu sp. zn. PL. ÚS 106/2012 z 28.

novembra 2012 účinnosť, pričom táto skutočnosť s poukazom na čl. 125 ústavy a § 41b zákona o ústavnom súde znamená naplnenie dôvodu povolenia obnovy konania podľa § 394 ods. 1 Trestného poriadku. Uvedená argumentácia bola sťažovateľom predložená krajskému súdu, avšak tento sa s ňou v rámci odôvodnenia uznesenia zo 16. júla 2013 vôbec nevysporiadal.

Z argumentácie sťažovateľa vyplýva, že strata účinnosti právneho predpisu, resp. jeho časti v súlade s čl. 125 ústavy a v spojení s § 41b ods. 1 zákona o ústavnom súde, znamená pre príslušný súd podľa neho povinnosť rozhodnúť o povolení obnovy konania podľa § 394 ods. 1 Trestného poriadku.

Ústavný súd preskúmal uznesenie krajského súdu zo 16. júla 2013, v ktorom tento súd v odôvodnení poukázal na správnosť záverov okresného súdu uvedených v jeho uznesení z 22. mája 2013, obsah sťažovateľovej sťažnosti a následne okrem iného uviedol:

*„Krajský súd podľa § 192 ods. 1 Tr. por. preskúmal správnosť výroku napadnutého uznesenia, proti ktorému sťažovateľ podal sťažnosť, a konanie predchádzajúce tomuto výroku a zistil, že sťažnosť odsúdeného nie je dôvodná.*

*Prvostupňový súd postupoval v súlade so zákonom, keď návrh odsúdeného na povolenie obnovy konania zamietol. Z ustanovenia § 394 ods. 1 Tr. por. vyplýva, že obnova konania, ktoré sa skončilo právoplatným rozsudkom sa povolí, ak vyjdú najavo skutočnosti alebo dôkazy súdu skôr neznáme, ktoré by mohli samy osebe alebo v spojení so skutočnosťami alebo dôkazmi už skôr známymi odôvodniť iné rozhodnutie o vine alebo vzhľadom na ktoré by pôvodne uložený trest bol v zrejmom nepomere k závažnosti činu alebo k pomerom páchatel'a alebo uložený druh trestu by bol v zrejmom rozpore s účelom trestu.*

*Z návrhu odsúdeného na povolenie obnovy konania vyplýva, že bola napadnutá výmera uloženého trestu, pretože bol uložený podľa vety za bodkočiarkou § 41 ods. 2 Tr. zák., teda nad jednou polovicou sadzby určenej podľa tohto zákonného ustanovenia. Novou skutočnosťou, ktorá v čase rozhodovania nebola súdu známa, je nález Ústavného súdu SR z 28. 11. 2012 č. k. PL. ÚS 106/2011, ktorým bola zrušená veta za bodkočiarkou v ustanovení § 41 ods. 2 Tr. zák. Ďalej bolo v návrhu na povolenie obnovy konania poukázané na § 41b ods. 1 zák. č. 38/1993 Z. z., z ktorého vyplýva, že strata účinnosti vyššie*

*citovanej časti § 41 ods. 2 Tr. zák. je dôvodom obnovy konania. V tomto smere však treba uviesť, že táto nová skutočnosť nie je automaticky dôvodom na povolenie obnovy konania. Táto skutočnosť súdu skôr neznáma musí byť hodnotená z hľadiska jej vplyvu na prípadný nepomer uloženého trestu k závažnosti činu alebo k pomerom páchatel'a, čo vyplýva z ustanovenia § 394 ods. 1 Tr. por. V danom prípade síce bol trest uložený aj s použitím § 41 ods. 2 Tr. zák., veta za bodkočiarkou, avšak treba tu uviesť, že trest bol uložený vo výmere 4 rokov a 6 mesiacov odňatia slobody. Zákonná trestá sadzby § 323 ods. 2 Tr. zák. je od troch do ôsmich rokov odňatia slobody. Teda pri skúmaní nepomeru uloženého trestu k závažnosti činu a pomerom páchatel'a, ktorý sa v minulosti 16-krát dostal do rozporu so zákonom krajský súd zistil, že ak by aj trest odňatia slobody, ktorý bol odsúdenému uložený, nebol ukladaný s použitím § 41 ods. 2 Tr. zák. aj tak by bol výmerou trestu v súlade so zásadami ukladania trestov uvedenými v § 34 Tr. zák.*

*Skutočnosť súdu skôr neznáma, na ktorú poukazuje návrh odsúdeného, teda spolu so skutočnosťami a dôkazmi už skôr známymi, neodôvodňuje iné rozhodnutie o uloženom treste, a preto ani nespĺňa podmienky na povolenie obnovy konania.*

*S poukazom na vyššie uvedené skutočnosti ako aj správne dôvody napadnutého uznesenia krajský súd sťažnosť odsúdeného ako nedôvodnú zamietol. “*

Ústavný súd sa zaoberal, resp. preskúmal aj uznesenie okresného súdu z 22. mája 2013 v rozsahu, v ktorom na odôvodnenie tohto uznesenia odkázal krajský súd v uznesení zo 16. júla 2013. Okresný súd v rámci odôvodnenia uznesenia z 22. mája 2013 vo vzťahu k dôvodom zamietnutia návrhu sťažovateľ'a na obnovu konania uviedol:

*«Súd po oboznámení so spisovým materiálom konštatoval, že pri zločine útoku na verejného činiteľa podľa § 323 odsek 2 Trestného zákona, pre ktorý bol J. H. odsúdený rozsudkom Okresného súdu Piešťany sp. zn. 1T/13/2009 zo dňa 10. 1. 2011 zákon určuje trestnú sadzbu vo výške 3 roky až 8 rokov. U odsúdeného prevažuje pomer príťažujúcich okolností.*

*Podľa asperačnej zásady uvedenej v § 41 odsek 2 Trestného zákona bola sadzba v trestnom konaní upravená na 6 rokov a 10 mesiacov až 10 rokov a 8 mesiacov, ktorá bola podľa § 39 odsek 2 písmeno d), odsek 4 Trestného poriadku znížená v konaní o dohode o vine a treste, a v ktorej súd v zmysle dohody o vine a treste schválil trest odňatia slobody. Po rozhodnutí Ústavného súdu Slovenskej republiky PL. ÚS 106/2011 sa sadzba*

*zmenila na 3 roky až 10 rokov a 8 mesiacov s tým, že súd nie je povinný trest uložiť nad jednu polovicu takto určenej trestnej sadzby.*

*Rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky PL. ÚS 106/2011 je novou skutočnosťou podľa § 394 odsek 1 Trestného poriadku súdu skôr neznámou, avšak tieto musia mať v zmysle vyššie citovaných ustanovení Trestného poriadku aj náležitosť, že by mohli „samy o sebe alebo v spojení so skutočnosťami a dôkazmi už skôr známymi – navodiť situáciu, kedy by pôvodne uložený trest bol v zrejmom nepomere k závažnosti činu alebo k pomerom páchatel'a, alebo uložený druh trestu by bol v zrejmom rozpore s účelom trestu. Treba zdôrazniť, že J. H. bol odsúdený za závažný násilný zločin útoku na verejného činiteľa, spáchaný so zbraňou. Zároveň mu bol kladený za vinu trestný čin marenia výkonu úradného rozhodnutia. Takto závažná protispoločenská činnosť si vyžaduje s ohľadom na generálnu a individuálnu prevenciu aj náležité potrestanie. Navyše je osobou doposiaľ 16 krát súdne trestanou, za rozmanitú, aj násilnú trestnú činnosť. Ani predchádzajúce a to aj nepodmienečné tresty odňatia slobody nemali na neho žiaden prevýchovný vplyv.*

*Trest je právnym následkom trestných činov, a teda musí byť úmerný k spáchanému trestnému činu (zásada proporcionality trestu). Je jedným z prostriedkov na dosiahnutie účelu trestného zákona. Tým je určená jeho funkcia v tom, ako má pôsobiť zákon jednak na ochranu spoločnosti, jednak pred páchatel'om trestného činu, voči ktorému sa prejavuje prvok represie (zabránenie v páchaní trestnej činnosti) a prvok individuálnej prevencie (výchova k riadnemu životu), ako aj voči ďalším občanom - potenciálnym páchatel'om, voči ktorým sa prejavuje prvok generálnej prevencie. Trest ale musí obsahovať aj morálne odsúdenie páchatel'a.*

*Na základe vykonaného dokazovania dospel súd k záveru, že trest uložený mu rozsudkom Okresného súdu Piešťany sp. zn. 1T/13/2009, vzhľadom na závažný charakter trestnej činnosti, pre ktorú trest vykonáva, je vymieraný v zákonom stanovenej trestnej sadzbe, neexistujú skutočnosti, ktoré by naznačovali, že pôvodne uložený trest bol v zrejmom nepomere k závažnosti činu alebo k pomerom páchatel'a, alebo uložený druh trestu by bol v zrejmom rozpore s účelom trestu, a preto súd návrh odsúdeného na povolenie obnovy konania zamietol, pretože nezistil podmienky obnovy konania (§ 399 odsek 2 Trestného poriadku).»*

Podľa § 41b ods. 1 zákona o ústavnom súde ak súd v trestnom konaní vydal na základe právneho predpisu, ktorý neskôr stratil účinnosť v zmysle čl. 125 ústavy, rozsudok, ktorý nadobudol právoplatnosť, ale nebol vykonaný, strata účinnosti takého právneho predpisu, jeho časti alebo niektorého ustanovenia je dôvodom obnovy konania podľa ustanovení Trestného poriadku.

Podľa § 394 ods. 1 Trestného poriadku obnova konania, ktoré sa skončilo právoplatným rozsudkom alebo právoplatným trestným rozkazom, sa povolí, ak vyjdú najavo skutočnosti alebo dôkazy súdu skôr neznáme, ktoré by mohli same osebe alebo v spojení so skutočnosťami a dôkazmi už skôr známymi odôvodniť iné rozhodnutie o vine alebo vzhľadom na ktoré by pôvodne uložený trest bol v zrejmom nepomere k závažnosti činu alebo k pomerom páchatel'a, alebo uložený druh trestu by bol v zrejmom rozpore s účelom trestu, alebo vzhľadom na ktoré upustenie od potrestania alebo upustenie od uloženia súhrnného trestu by bolo v zrejmom nepomere k závažnosti činu alebo k pomerom páchatel'a, alebo by bolo v zrejmom rozpore s účelom trestu.

Z obsahu uznesenia krajského súdu zo 16. júla 2013 je zrejmé, že tento súd stratu účinnosti časti právneho predpisu na základe nálezu ústavného súdu považoval za skutočnosť súdu skôr neznámu, na základe ktorej zvažoval možnosť povolenia obnovy konania vo veci sťažovateľa posudzovaním splnenia ďalších podmienok stanovených v Trestnom poriadku na prijatie takéhoto rozhodnutia. Na základe svojich úvah dospel k záveru, že hoci je splnená podmienka existencie novej skutočnosti súdu predtým neznámej, s ohľadom na ďalšie okolnosti predmetnej veci, ktoré podrobne krajský súd v uznesení zo 16. júla 2013 špecifikoval (závažnosť trestného činu, za ktorý bol sťažovateľ odsúdený, rozmanitú trestnú minulosť páchatel'a a v pôvodnom konaní ustálené príťažujúce okolnosti, ako aj skutočnosť, že na sťažovateľa nemali doteraz uložené nepodmienečné tresty odňatia slobody žiadny prevýchočný vplyv), nie je v jeho prípade naplnená druhá podmienka povolenia obnovy konania, a síce, že konanie prinesie pre neho iné, priaznivejšie rozhodnutie o treste, a preto jeho sťažnosť zamietol.

Výklad ustanovenia § 41b ods. 1 zákona o ústavnom súde v spojení s § 394 ods. 1 Trestného poriadku plne rešpektuje požiadavku jednosmerného pôsobenia právnych noriem

a nemožno ho označiť za arbitrárny alebo zjavne neodôvodnený. Naopak, v dôsledku opačného výkladu, ktorý prezentuje sťažovateľ vo svojej sťažnosti, by došlo k nadbytočnému, formálnemu a neúčelnému prehodnocovaniu právoplatných rozhodnutí v trestných veciach, ktoré by boli na základe návrhov odsúdených bez ďalšieho preskúmavane, napriek tomu, že už v konaní o obnove konania je zo všetkých okolností zrejmé, že obnovenie konania nemôže pre odsúdeného privodiť iný, resp. priaznivejší výsledok.

S ohľadom na uvedené ústavný súd konštatuje, že závery krajského súdu vyvodené v uznesení zo 16. júla 2013 pri aplikácii relevantných právnych noriem korešpondujú so skutkovými zisteniami, a tieto zistenia nie sú výsledkom svojvôle, ale komplexného zhodnotenia všetkých skutkových okolností relevantných na rozhodovanie o tejto otázke, ktorá mala z hľadiska posúdenia dôvodu zamietnutia sťažnosti sťažovateľa rozhodujúci význam.

S ohľadom na uvedené ústavný súd sťažnosť sťažovateľa pri jej predbežnom prerokovaní podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

**P o u č e n i e :** Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 11. decembra 2013